

Rónay Györgyöt Kakucs község díszpolgárává avatták a 2003. évi augusztus 20-i ünnepség keretében. A község már korábban is kifejezte az író iránti tiszteletét azzal, hogy utcát neveztek el róla, valamint Rónay-díjban részesíti a kiemelkedő tanulmányi és közösségi munkát végző tanulóit. Rónay György a Kakucsi rózsák című verseskötetével, A nádob halála, a Képek és képzelgések életrajzi kulcsregényeivel, valamint a Júdás könyvével beírta falunk nevét a világirodalomba.

Rónay György 1913. október 8-án született Budapesten, s ugyanitt, 1978. április 8-án halt meg.

Költő, író, műfordító, irodalomtörténész. Baumgarten - (1942) és József Attila-díjas (1967). A Pázmány Péter Tudományegyetem bölcsészkarán, magyar-francia szakon nyert tanári diplomát. 1949-ben Szegeden doktorált francia irodalomból és magyar történelemből. A Nyugat „harmadik nemzedékének” jellegzetes témái szólnak meg első verseiben, melyek elsősorban világirodalmi kultúrájukkal keltettek figyelmet. Már rendszeresen publikált különböző folyóiratokban, amikor 1937-ben a Révai könyvkiadóhoz került lektornak. 1943-ban alapítója és szerkesztője volt az Ezüstkor című folyóiratnak.

1947-től 1949-ig országgyűlési képviselő. 1949-től a Virgilia szerkesztőbizottsági tagja, 1969-től haláláig felelős szerkesztője. Az Új Embernek belső munkatársa.

Részlet Rónay György Júdás könyve című művéből:

„Hatesztendőskoromtól diákkorom végéig nagyapám, illetve az ő halála után a nagyanyám és nagybátyám óriási házában éltem, előbb édesanyámmal és kisöcsémrel, aztán hogy hamarosan ők is kiköltöztek a családi sírboltba, félárván, úgy is mondhatnám, egészen árván, hiszen apámat, aki távol Pesten lakott, különféle ádáz családi háborúságok következtében gimnazista koromig egyáltalán nem, s utána is sokáig csak szórványosan, mintegy átutazóban láttam. (...)

A szívem mélyén eleinte mindenhonnét visszavágytam Kakucsra, mint egy lassan elmálló, menthetetlenül elzúlló szigetre, mint egy keservesen is édes számkivetésbe, valami furcsa, örökös, fájdalmas elvagyódás melengető fészkébe. Mindaddig, amíg végleg el nem kellett szakadnom onnét.”

Összeállította: Tóth Istvánné